

Sygn. akt VIII U 1280/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Grażyna Łazowska
Protokolant	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 r. w Gliwicach

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 kwietnia 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1280/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 kwietnia 2019r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie art.151§1 pkt 2 k.p.a. w związku ze skargą ubezpieczonej W. S. o wznowienie postępowania uchylił decyzję z 8 listopada 2016r. oraz ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 1 kwietnia 2019r.

Organ rentowy wskazał, że wysokość emerytury oblicza się od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranej wcześniejszej emerytury przysługującej na podstawie art.46 w związku z art.29 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Organ rentowy wskazał, że wysokość emerytury od 1 kwietnia 2019r. wynosi 4 254,00 zł. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem ich waloryzacji oraz zwaloryzowany kapitał początkowy. Podstawa obliczenia emerytury wynosi 900 416,90 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury od 1 kwietnia 2019r. organ rentowy uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31 marca 2019r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz wynikające z załatwienia zgłoszonych przez ubezpieczoną wniosków. Emerytura ustalona w tej decyzji jest świadczeniem korzystniejszym od dotychczas

pobieranej emerytury przyznanej decyzją z 20 czerwca 2008r. i stąd organ rentowy podejmuje jej wypłatę od 1 kwietnia 2019r.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczona domagała się jej uchylecia. Zarzuciła, że świadczenie zostało przeliczone niekorzystnie, przez zastosowanie wskaźników z tablicy średniego dalszego trwania życia z 8 listopada 2016r., z roku, w którym ubezpieczonej przyznano emeryturę powszechną. Emeryturę przeliczono podając liczbę dożycia 226,30 m-cy, gdy tymczasem wskaźnik „ dożycia ” w 2019r. wynosi 208-210. Ubezpieczona wskazała także, że organ rentowy zgromadzone środki zwaloryzował tylko do 2016r., kiedy naliczono emeryturę powszechną, zamiast do 2019r., pomimo że od 2016r. przepracowała 25 miesięcy i pracuje do nadal. Nie przeliczono również okresów wychowywania dzieci – nieskładkowe na składkowe 0,7% na 1,3%.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł od jego oddalenie podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, że przy ustaleniu emerytury uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31 marca 2019r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji. Organ rentowy dodał, że w piśmie z 4 czerwca 2019r. powiadomił ubezpieczoną, że kapitał początkowy ustalony decyzją z 17 czerwca 2015r. został obliczony z uwzględnieniem przepisów art.174 ust.2a ustawy emerytalnej. Wskazał także, że zaskarżona decyzja jest decyzją ustalającą wysokość świadczenia i podejmującą jej wypłatę, a nie ustalającą prawo do emerytury z powszechnego wieku, średnie trwanie życia nie uległo zatem zmianie i wyniosło dalej 226,30 miesięcy, co wskazano w prawomocnej decyzji z 8 listopada 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 20 czerwca 2008r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej W. S. (urodzonej (...)) prawo do emerytury od (...), na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2018r., poz. 1270), w związku z ukończeniem przez ubezpieczoną 55 roku życia i legitymowaniem się okresami składkowymi i nieskładkowymi w wymiarze co najmniej 30 lat. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Decyzją z 18 września 2013r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego od 6 sierpnia 2013r. W związku z wycofaniem wniosku o przyznanie emerytury, organ rentowy decyzją z 2 października 2013r. umorzył postępowanie.

Decyzją z 18 czerwca 2015r. organ rentowy odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury (wcześniejszej) podnosząc, że ubezpieczona ma prawo do emerytury, której wysokość jest obliczona zgodnie z art.53 ustawy emerytalnej, a więc bez uwzględnienia kapitału początkowego i stąd nie ma podstaw do jej przeliczenia w związku z art.174 ust.2a ustawy emerytalnej, czyli uwzględnienia do ustalenia kapitału początkowego okresów niewykonywania pracy z powodu opieki nad dzieckiem z przelicznikiem 1,3% za każdy rok.

Decyzją z 8 listopada 2016r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, od 1 października 2016r.

Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 25 ust. 1b i art. 26 ustawy emerytalnej, w tym z podstawy obliczenia emerytury organ rentowy potrącił kwoty wcześniej pobranych emerytur. Wysokość emerytury organ rentowy wyliczył w następujący sposób:

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 229612,76 zł,
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 670804,14 zł,
- suma kwot pobranych emerytur wynosi 240585,63 zł,
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 226,30 m-cy,

- wyliczona emerytura wynosi 2915,74 zł.

Wysokość emerytury: $[(229612,76 + 670804,14) - 240585,63] / 226,30 = 2915,74$ zł.

Organ rentowy zawiesił emeryturę ustaloną tą decyzją, gdyż była ona mniej korzystna od dotychczas pobieranego świadczenia.

W dniu 15 kwietnia 2019r. ubezpieczona na podstawie art. 145a k.p.a. wniosła skargę o wznowienie postępowania i uchylenie decyzji o przyznaniu emerytury i jej obliczeniu z uwzględnieniem art.25 ust.1b ustawy emerytalnej.

Postanowieniem z 30 kwietnia 2019r. organ rentowy wznowił postępowanie w sprawie emerytury przyznanej decyzją z 8 listopada 2016r. na podstawie art.145a i art.149§1 k.p.a. i następnie wydał decyzję zaskarżoną z 30 kwietnia 2019r.

Pismem z 4 czerwca 2019r., w odpowiedzi na pismo ubezpieczonej z 27 maja 2019r., organ rentowy poinformował ubezpieczoną, że kapitał początkowy ustalony decyzją z 17 czerwca 2015r. został obliczony z uwzględnieniem przepisów art.174 ust.2a ustawy emerytalnej, czyli okresy niewykonywania pracy w związku ze sprawowaniem opieki nad dziećmi zostały obliczone przy przyjęciu 1,3% podstawy wymiaru kapitału początkowego za każdy rok tych okresów z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

W piśmie procesowym z 30 września 2019r., wykonując wcześniejsze zlecenie Sądu, organ rentowy wskazał poszczególne waloryzacje jakie uwzględnił przy obliczaniu wysokości emerytury zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego oraz wyliczeń organu rentowego zawartych w piśmie z 30 września 2019r. jako okoliczności jednoznacznie wynikające z tych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej W. S. nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu była decyzja organu rentowego z 30 kwietnia 2019r. Decyzja ta została wydana na skutek wznowienia postępowania w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. sygn. P 20/16.

W powyższym wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 25 ust. 1 lit.b ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018r. poz. 1270 oraz z 2019r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Przepis art.25 ust.1 lit.b ustawy emerytalnej został dodany przez art.1 pkt 6 lit.b ustawy z 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012r., poz.637) z dniem 1 stycznia 2013r.

Stanowi on, że jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art.46, 50, 50a, 50e, 184 lub art.88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. – Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2018r., poz.967), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, ustaloną zgodnie z ust.1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Organ rentowy zaskarżoną decyzją ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej z powszechnego wieku emerytalnego bez odliczenia pobranych wcześniejszych emerytur

i podjął jej wypłatę od 1 kwietnia 2019r. jako świadczenia korzystniejszego, przy czym dokonał tego w następstwie uprzedniego uchylecia decyzji z 8 listopada 2016r. o przyznaniu prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego.

Ubezpieczona w odwołaniu zakwestionowała sposób obliczenia tego świadczenia w zakresie dokonanych przez organ rentowy waloryzacji. Przeprowadzone postępowanie dowodowe w sposób nie budzący wątpliwości wykazało, że organ rentowy przy ustalaniu wysokości emerytury od 1 kwietnia 2019r. uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do 31 marca 2019r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji. Zaznaczyć należy, że w toku postępowania Sąd zobowiązał organ rentowy do wykazania, że przy obliczaniu emerytury ubezpieczonej w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego uwzględniono wszystkie waloryzacje, w tym waloryzację składek na ubezpieczenia emerytalne i waloryzacje kapitału początkowego. Wykonując zlecenie Sądu organ rentowy w piśmie procesowym z 30 września 2019r. szczegółowo wskazał jakich dokonał waloryzacji i w jakim czasie, a ubezpieczona wyliczeń w tym zakresie nie kwestionowała. Na rozprawie 30 października 2019r. podniosła tylko, że nadal nie zgadza się z przyjętym przez organ rentowy średnim trwaniem życia, które w jej ocenie powinno być uwzględnione z 2019r. oraz zarzuciła, że organ rentowy nie uwzględnił jej okresów opieki nad dziećmi z przelicznikiem 1,3%, co wynika z decyzji z 18 czerwca 2015r.

Ww. zarzuty ubezpieczonej są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd w pełni podziela stanowisko organu rentowego, że brak jest podstaw do przyjęcia przy ustalaniu wysokości emerytury średniego dalszego trwania życia z 2019r. Decyzja zaskarżona została wydana wskutek wznowienia postępowania i uchylecia decyzji z 2016r. o przyznaniu emerytury z powszechnego wieku emerytalnego i ustalała wysokość tego świadczenia od początku jego przyznania, czyli od 1 października 2016r. Zatem na taką datę należało przyjąć średnie dalsze trwanie życia – 226,30 miesięcy, co też organ rentowy prawidłowo uczynił.

Co do braku uwzględnienia przy obliczaniu emerytury okresów opieki nad dziećmi z przelicznikiem 1,3%, to organ rentowy w odpowiedzi na pismo ubezpieczonej z maja 2019r., w piśmie z 4 czerwca 2019r. wyjaśnił, że okresy niewykonywania pracy w związku ze sprawowaniem opieki nad dziećmi z przelicznikiem 1,3% uwzględnił do obliczania kapitału początkowego decyzją z 17 czerwca 2015r., na podstawie art.174 ust.2a ustawy emerytalnej. Tym samym zostały winny one być również uwzględnione przy obliczaniu emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, której wysokość została ustalona na podstawie art.25 i art.26 ustawy emerytalnej. Okresy tak przeliczone nie będą miały natomiast znaczenia dla ustalenia wysokości emerytury wcześniejszej ubezpieczonej przyznanej w 2008r., gdyż została ona wyliczona na podstawie art.53 ustawy emerytalnej, a więc bez uwzględnienia kapitału początkowego. Takiej właśnie sytuacji dotyczyła decyzja odmowna organu rentowego z 18 czerwca 2015r., na którą powołuje się ubezpieczona.

Reasumując, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiada prawu i stąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

(-) sędzia Grażyna Łazowska